ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἕκτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου. Γ. Σκαλίδου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ . . . . . φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ . . . . . φλωρ. 2.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΗΣΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. | ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ, ΑΡΙΘ. 14.

1868.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΕΚΔΟΤΕΟΝΤΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'. ΦΥΛΛΑΔΙΑ. 98.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνάγκη θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ.—Ὁ βασιλεὺς τῶν μεταλλων.—Ὁ πτώχος καὶ ὁ κλέπτης.—Ὠφέλεια τῶν πτηνῶν.—Ἡ ἐν τῷ σκότει προσευχή.—Ποίησις.—Τὸ ἄνθος τῆς ἀλοης.

ΑΝΑΓΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

I

Ἀφ' ὅτου αἱ προσπάθειαι θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως τῶν συνόδων τῆς Κωνσταντίνης καὶ τῆς Βάλης ἀπέτυχον καθ' ὁλοκληρίαν, ἡ ἀνηθικότης καὶ ἡ ἀμάθεια προώδευον γιγαντιαίως ἐν τῷ μέσῳ τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ κοσμικοῦ ἱερατείου. Ὀλίγιστοι εὐσεβεῖς ἐκκλησιαστικοὶ διεμαρτύροντο παλαιοντες κατὰ τοιαύτης παρακμῆς· ἀλλὰ τοιαῦται διαμαρτυρήσεις ἀπεβαινον σχεδὸν πάντη ἀνωφελεῖς· καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ὤφειλον νὰ ὦσι τὰ πρότυπα τῆς ἀρετῆς, ἀπ' ἐναντίας παρεῖχον σωρείαν ἐλαττωμάτων.

Εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸ 1487 ἦσαν 370 μοναστήρια — εἰς τὴν Φλωρεντίαν 156 — εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ἐν τῷ διαστήματι 133 ἐτῶν συνεστήσησαν ἄλλα 575 ἐκτὸς τῶν προϋπαρχόντων. — Ἡ γεωργία καὶ τὰ γράμματα ἐγκατελείφθησαν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Βενεδικτίνων. — Οἱ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις πολύτιμοι κώδικες ἦσαν ἡ τροφὴ τῶν σκωλήκων — καὶ ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀμάθεια ἐπεκράτουν ταυτοχρόνως εἰς τὰ μοναστήρια. — Πολλάκις τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀταξίαι προώδευον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἀρχὴ ὤφειλε νὰ ἐπεμβαίνῃ μεταχειριζομένη τὴν βίαν ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν. — Εἰς τὰ μοναστήρια τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἦσαν βυθισμέναι εἰς τὴν μεγίστην διαφθορὰν, δὲν ἦτο σπάνιον νὰ βλέπῃ τις τὰς καλογραίας ἐναντιουμένας ἀναφανδὸν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτά. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἐπαίτας καλογήρους, οἵτινες ὑπήκουον μόνον εἰς τας διαταγὰς τοῦ πάπα, διέτρεχον οὗτοι σωρηδὸν τὰς ἐπαρχίας, συνωδευόμενοι ἀπὸ πλῆθος μουσικῶν οἵτινες συνεμερίζοντο τὰς ἐξοχικὰς ἐλευθερίας εἰσχωροῦντες εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ὅπου διέναυον συγχωροχάρτια. Ποῖος χωρικὸς ἠδύνατο νὰ ἀντιτείνῃ τι κατὰ τοιούτων καλογήρων, καθ' ὃν καιρὸν ἡ ἐλαφροτέρα κατηγορία ἐπὶ μαγείᾳ ἢ ἐπὶ αἱρέσει ἠδύνατο νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὰς βασάνους; Τοιαύτη δὲ ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ ὑπόληψίς των ὥστε σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἀνηθίκους γελοιογραφίας, τὰς ὁποίας ἡ ἀκολασία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐπέτρεπε πάντοτε, ἡ εἰκὼν καλογήρου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσείλκυε τὴν προσοχήν. Περὶ δὲ τοῦ κοσμικοῦ ἱερατείου σχεδὸν ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἦσαν νυμφευμένοι εἰ καὶ ἀπηγορεύετο ἐκκλησιαστικῶς, καὶ ὁ σοφὸς Ἐράσμιος ἀναφέρει ὅτι εἰς Γερμανίαν ἐλάμ-

ἔκανον τὴν ἄδειαν ἀποτίοντες φόρον τινὰ εἰς τὸν ἐπίσκοπον. Ἐκτὸς τούτου οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐσύχναζον τὰ καπηλεῖα, τὰ καταγώγια τῆς διαφθορᾶς καὶ τοὺς χορούς—ἐκύβευον καὶ ἐπεσφράγιζον ταῦτα πάντα μὲ ἀναισχύντους ἔριδας. Οἱ μετριώτεροι δελεαζόμενοι ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς εὐημερίας καὶ τοῦ πλούτου εἰς βίον καθ' ὅλου κοσμικὸν, περιεφρόνουν τὰ γράμματα « *ὡς ἀνωφελῆ,* » τὰς ἁγίας Γραφὰς ὡς « *πλήρεις ἀκανθῶν καὶ δηλητηρίων,* » τὰς ἀρχαίας γλώσσας (τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν) « *ὡς κατ' εὐθεῖαν φερούσας εἰς τὰς αἱρέσεις,* » καὶ πολλάκις ὡμίλουν εἰς τοὺς ἀκροατὰς των περὶ θαυμασίων διηγημάτων καὶ τετριμμένων προσωπικοτήτων αἵτινες ἦσαν παιδαριώδεις καὶ ἐνίοτε ἄτιμοι.

Οἱ Πάπαι τῆς ἀθλίας ταύτης ἐποχῆς κατεγίνοντο εἰς πᾶν ἄλλο ἢ τὴν βελτίωσιν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας. Περὶ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ϛ', μέλους τῆς ἐστιγματισμένης οἰκογενείας « *Βοργία,* » ἀνεφέροντο φρικώδεις πράξεις ἀναιδείας, φόνου, ἀπιστίας καὶ προδοσίας· περὶ δὲ τοῦ Ἰουλίου Β', πολεμικὰ ἐπιχειρήματα καὶ φιλοδοξία πρόσκαιρος πλήρης τῆς χολῆς τῶν ἀκρατεστέρων παθῶν. — Ἡ ἀπληστία τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐλῆς κατήντησε παροιμιώδης — καὶ εἰς τὰς δικαιοτάτας ὑποθέσεις δὲν ἠδύνατό τις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν γραμματείαν τοῦ Πάπα εἰμὴ μὲ χεῖρας πλήρεις θησαυρῶν. — Ὅλα τὰ κακὰ ἐπήγαζον σχεδὸν ἀπὸ τοὺς κατέχοντας τὰ ὑψηλὰ ὑπουργήματα· — πάπαι, οἵτινες ἠγόρασαν τὴν Ἕδραν, οὐδένα ἔλεγχον ἠσθάνοντο πωλοῦντες τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις τῆς ἱεραρχίας εἰς ἀνθρώπους καθ' ὅλου ἀναξίους διατεθειμένους οὕτω νὰ πράττωσι πρὸς ἄλλους ὅ,τι ὁ Πάπας ἔπραξε πρὸς αὐτούς. Ἐντεῦθεν πολλὰ μίση καὶ ἐμπαιγμοὶ, ἐντεῦθεν περιφρόνησις πρὸς τὴν θεολογίαν, καὶ προτίμησις πρὸς τὴν θύραθεν παιδείαν.

Λέων ὁ Ι', γόνος Λορεδάνου τῶν Μεδίκων, ὅστις διὰ τῆς καλῆς ὑπολήψεώς του ἠξιώθη τοῦ ἀξιώματος Καρδιναλίου παιδιόθεν, ἀνεγνώρισε τὸ μέγα κακὸν καὶ ὤφειλε νὰ προσπαθήσῃ πάντα τὰ πρὸς θεραπείαν. Ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι οἱ λαοὶ ὑπετάσσοντο εὐκολώτερον ἢ ἄλλοτε εἰς τὴν Ἁγίαν Ἕδραν — αἱ δὲ προφανέστεραι καταχρήσεις τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐλῆς ἔπρεπε νὰ τοὺς διεγείρωσι· πλὴν, ἡ οἰκογένεια τῶν Μεδίκων ἠγάπα τὴν εἰρήνην, τὰς ὡραίας τέχνας καὶ βίον ἔνδοξον συνάμα δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν πλέον διακεκριμένων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του: τοῦ Βραμάντου, τοῦ Μιχαηλαγγέλου, τοῦ Ῥαφαήλου, καὶ τοῦ Λεονάρδου Βίγκη, οἵτινες τῷ ᾠκοδόμουν καὶ τῷ ἐκόσμουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τὰ Βατικανὰ ἀνάκτορα, πρὸς δὲ τοῦ φίλου του Ἀριόστου, συγγραφέως τοῦ περιφήμου ποιήματος « *Ὀρλάνδος ὁ μαινόμενος,* » Λέων ὁ Ι' διετήρει Ἰταλοὺς αὐτοσχεδιαστὰς καὶ συγγραφεῖς τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν μιμουμένους τὰς ἀρχαίας, — ἐμισθοδότει πεπαιδευμένους πρὸς συλλογὴν ἀρχαίων χειρογράφων, καὶ ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης τοῦ Λαοκόοντος, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Belvedere — περιεστοιχίζετο ὑπὸ μουσικῶν, ποιητῶν, γλυπτῶν, ζωγράφων, ἐνὶ λόγῳ ὑφ' ὅλης τῆς πομπῆς τῆς ἁρμοζούσης εἰς τὴν λαμπροτέραν αὐλὴν, καὶ ἠξιώθη νὰ ἐπονομάσῃ ταύτην τὴν ἀξιοσημείωτον ἐποχὴν τοῦ Ἰταλικοῦ πολιτισμοῦ « *αἰῶνα τοῦ Λέοντος Ι'.* » Ἀλλ' αὕτη ἡ παλιγγενεσία τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ἥτις ἀκολούθως ἐστράφη καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν πρόοδον, κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ βαθεῖα περιφρόνησις εἰς τὴν Χριστιανικὴν φιλολογίαν καὶ κατὰ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ « *Κικερωνισταί,* » δηλ. τετορνευμένοι φιλολόγοι, οἵτινες διϊσχυρίζοντο ὅτι ὡμίλουν τὰ Λατινικὰ ὡς ἄλλοι Κικέρωνες καὶ Βιργίλιοι, ἀπεστρέφοντο τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς. Πολλάκις οἱ Καρδινάλιοι καὶ οἱ λόγιοι ἱεράρχαι ἠστειεύοντο μὲ τὰς θεσμοθεσίας τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας καὶ μέ τινας περικοπὰς τῆς Βίβλου· οἱ δὲ ἱερεῖς ἐπρόφερον βλασφημίας ἐπὶ τῆς προτιθεμένης θυσίας, καθ' ὃν καιρὸν ἐξετέλουν τὴν λειτουργίαν. Ὅταν συνεζήτουν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, πολλοὶ περιέπαιζον ἀναφανδὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοὺς ἀποστόλους, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἡ κοινωνία ἔμελλε καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ἕρμαιον τῆς εἰδωλολατρείας. Ἀνήθικοι ζωγραφίαι ἐκόσμουν τοὺς τοίχους τῶν Βατικανῶν ἀνακτόρων, καὶ κυνικοὶ ποιηταὶ, ὡς ὁ « *Ἀρετῖνος,* » ἐτιμῶντο ὑπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀσυνειδήτου ποντίφηκος. Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ καρδιναλίου Βελαρμίνου, ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἱεροδιδασκάλων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, « τινὰ ἔτη πρὸ τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλβίνου δὲν ὑπῆρχον κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅλων τῶν συγχρόνων συγγραφέων μήτε αὐστηρότης εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια, μήτε πειθαρχία εἰς τὰ ἤθη τοῦ ἱερατείου, οὔτε γνῶσις τῆς θεολογίας, οὔτε σέβας πρὸς τὰ θεῖα, ἑνὶ λόγῳ δὲν ὑπῆρχε πλέον θρησκεία. »

Αὕτη ἡ ἀπιστία τῶν λογίων δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰσδύσει τὸν ὄχλον, ὅστις ὅμως κατεκαίετο ὑπὸ ὀλεθρίας δεισιδαιμονίας. Κατ' αὐτὸν ὅλη ἡ θρησκεία συνίστατο εἰς ἐξωτερικὰς τελετὰς καὶ εἰς ἑορτὰς διακοπτούσας ἀκαταπαύστως τὰς καθημερινὰς ἐργασίας καὶ ἀπορροφούσας πολὺν καιρόν. Ἠριθμοῦντο ἐτησίως 33 μεγάλαι ἑορταὶ (ἐξ ὧν αἱ πλεῖσται διήρκουν τρεῖς ἡμέρας) καὶ 47 μικρότεραι, ἐκτὸς τῶν κυριακῶν καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν, αἵτινες ἦσαν ἰδιαίτεραι εἰς ἕκαστον μέρος. Ἀντὶ τῆς ἐποικοδομητικῆς πίστεως πρὸς τὸν τέλειον καὶ μοναδικὸν ἱλασμὸν διὰ τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος, ἐπίστευον εἰς τὴν ἰσχὺν ἀναριθμήτων μέσων πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε πλέον κατ' αὐτοὺς Θεὸς, ὅστις ἦτο εἰς τὰς ἀνοήτους κεφαλὰς των εἰδός τι ἐκθρονισθέντος καὶ λησμονηθέντος μονάρχου. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐζωγράφιζον ὡς κριτὴν αὐστηρότατον,— ἕτοιμον νὰ τιμωρήσῃ τοὺς μὴ προστρέχοντας εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς Παρθένου καὶ τῶν ἀναριθμήτων ἁγίων ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχε τὰ ἴδια αὐτοῦ προνόμια καὶ προεφύλαττε π. χ. ὁ ἅγιος Χριστόφορος ἀπὸ παντὸς θανασίμου συμβάντος — ὁ ἅγιος Ῥόκος ἀπὸ τῆς πανώλους — ἡ ἁγία Ἀπολλίνη ἀπὸ τῆς ὀδονταλγίας κτλ. κτλ. — Ἀλλ' οὗτοι οἱ ὑποχρεωστικοὶ μεσῖται μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ δὲν παρεχώρουν τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν πρὸς αὐτοὺς παρακλήσεών των εἰμὴ μόνον ὅταν οἱ ἀμαθεῖς ὑπετάσσοντο εὐκόλως εἰς τοὺς κανόνας οὓς τοῖς ἐπέβαλλον οἱ ἱερεῖς: — οἱ κανόνες οὗτοι συνίσταντο εἰς προσευχὰς ἀναριθμήτους, εἰς πολυάριθμα ἀναθήματα διὰ τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας, εἰς σκληραγωγίας, εἰς παρατεινομένας νηστείας— αὐτοθελήτους μαστιγώσεις, ταξείδια πρὸς προσκύνησιν ἱεροῦ τινος τόπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λίαν ἀπομεμακρυσμένου, ἢ πρὸς λατρείαν θαυματουργῶν λειψάνων ἁγίου τινὸς, συνισταμένων εἰς ὀστᾶ, βραχίονας, πόδας, τρίχας κεφαλῆς φημιζομένου τινὸς ἁγίου, εἰς τεμάχια τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε ἢ τῆς φάτνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πτερὰ τῆς πτέρυγος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, εἰς τὴν ἀναπνοὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ ἣν ὁ Νικόδημος ἐφύλαξεν εἰς τὸ χειρόκτιόν του(!), εἰς γάλα ἢ τρίχας τῆς Παρθένου Μαρίας, εἰς ῥανίδα τοῦ ἱδρῶτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὰ δάκρυα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, εἰς τεμάχιον τῆς μάστιγος μεθ' ἧς ὁ Ἰησοῦς ἐδίωξε τοὺς πωλοῦντας ἐν τῷ ναῷ· — ἐπὶ τέλους εἰς πολυάριθμα τεμάχια τοῦ ἀληθοῦς σταυροῦ καὶ τοῦ ἐξ ἀκανθῶν στεφάνου. Τὸ 1519 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἁγίων λειψάνων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας συνήγαγε διὰ μεγάλης δαπάνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ φρουρίου τοῦ Wittemberg, συνεποσοῦτο ἐκ 19000 ἀντικειμένων, προσέτι, ὡς συμπλήρωμα τούτων ὅλων τῶν μετανοιῶν, αἱ δυστυχεῖς ψυχαὶ εἶχον ἐνώπιόν των τὸν μακρὸν καὶ κοπιαστικὸν ἑξιλασμὸν τοῦ καθαρτηρίου. Ἐν τούτοις πληρόνων τις ἠδύνατο ἢ νὰ τῷ τελέσωσιν ἰδίαν του λειτουργίαν καὶ οὕτω νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν ἁμαρτημάτων του, ἢ νὰ ἀγοράσῃ *συγχωροχάρτιον* τὸ ὁποῖον αἰωνίως τῷ ἐξησφάλιζε τὴν ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐλέγετο ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, οἱ ἀπόστολοί του καὶ οἱ ἅγιοι εἶχον πράξει καλὰ ἔργα πλειότερα τῶν ἀπαιτουμένων ἵνα κερδίσωσι τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὸ περισσεῦον τῶν προτερημάτων των (ἢ ὡς τὰ ὀνομάζουσι « *ἔργα ἐπίσακτα* ») ἐσχημάτιζε θησαυρὸν τοῦ ὁποίου ὁ Πάπας ἦτο ὁ διανομεὺς, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμεύῃ ὑπὸ ὅρους τινὰς, ὄχι ὅμως καὶ δωρεὰν, εἰς τὸ πνευματικὸν ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπῆρχον συγχωροχάρτια διαφόρων τιμῶν, τῶν ὁποίων ὅπως διευκολύνωσι τὴν κυκλοφορίαν καὶ μεταξὺ τοῦ ὄχλου, ὑπῆρ-

χον ἱερεῖς περιερχόμενοι τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχὰς πωλοῦντες τὰ πολύτιμα ταῦτα χαρτία ὡς καὶ πολλὰ ἅγια λείψανα διαφόρων εἰδῶν. Βεβαίως πολυάριθμοι ἱεροδιδάσκαλοι ὕψωνον τὴν φωνὴν κατὰ τοιούτων βεβηλώσεων, κατὰ τῆς σωτηρίας διὰ τῶν ἐπισάκτων ἔργων, ἑνὶ λόγῳ κατὰ τῆς λήθης καὶ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἁγίαν Γραφήν· τοιοῦτοι ἦσαν μεταξὺ ἄλλων πολλῶν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἵτινες διεσκορπίσθησαν κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἀνὰ ὅλην τὴν δυτικὴν Γερμανίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «*ἀδελφοὶ τῆς κοινῆς ζωῆς*» ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν τὸν *Θωμᾶ Κέμπη* (Thomas a Kempis), τὸν συγγραφέα τῆς «*μιμήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ*» — τὸν Ruysbrok παρ' ὀλίγον ἀφορισθέντα ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας — καὶ τὸν *Τούλερ* (Touler) τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα τόσον ἐξετίμησεν ὁ Λουθῆρος. — Ὅμως ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ πολεμήσωσιν ὁπωσοῦν ἀναφανδὸν τὴν θρησκευτικὴν χαυνότητα, ὡς εἰπεῖν, τὰ λάθη τῆς ἐποχῆς, ὁ μὲν Ἰωάννης Borkard ἐκ Wesel ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακήν, ὁ δὲ Ἰωάννης Vesel ἐκ Γρονίγγης (Groningue) μόνον δι' ἰσχυρῶν προστασιῶν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ παραπλησίαν τύχην. — Ἀφ' ἑτέρου ἂν καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῶν παπῶν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνάμα δὲ καὶ κοσμικὴν κυριαρχίαν δὲν ἐμειοῦντο, οἱ ἡγεμόνες ἤρχισαν νὰ περιφρονῶσι τὰς ἀξιώσεις των καὶ νὰ μὴ τὰς φοβῶνται. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὁσημέραι ἐξευγενιζόμενον, ἔτι μᾶλλον καθίσταται ἀντίθετον, ἀποσπᾶται ἀπὸ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας καὶ προσεγγίζει διὰ βραδέων βημάτων πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, τὴν βάσιν ὅλων τῶν δογμάτων. Ἐν τούτοις αὕτη ἡ ἀντίθεσις ἐν Ἰταλίᾳ μετεβλήθη εἰς ἀπιστίαν καὶ ἐμπαιγμόν, ἐν δὲ τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ εἰς θετικὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεσματικήν. Δὲν προετίθεντο νὰ καταστρέψωσι τὰς βάσεις τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ νὰ τὰς μεταρρυθμίσωσι καὶ ἡ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων ἀμέσως ἐστράφη εἰς τὰς καλῶς ἐννοουμένας βιβλικὰς μελέτας. Τοιουτοτρόπως ὁ *Λορεδάνος Βάλλα* (Valla) εἰς Φλωρεντίαν, ὁ περίφημος Ἐράσμιος ἐκ Ῥοτερδάμης διδάσκαλος τῆς θεολογίας εἰς Βάλην (Bâle), ἐν ᾧ προσέβαλλον πολυτρόπως τὰς καταχρήσεις τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας ἐδημοσίευον ἐκδόσεις τῆς Νέας Διαθήκης μὲ ἀξιοσημειώτους ἐξηγήσεις καὶ σημειώσεις. Ἐνταῦτῳ ὁ Reuchlin ἐπανήγαγε τὴν σπουδὴν τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸν ἀναχαιτίσωσι μήτε οἱ μανιώδεις ἀφορισμοὶ καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς σωρείας τῶν ἀμαθῶν καλογήρων, μήτε αἱ προσβολαὶ τοῦ ἱππότου Ulrich de Hutten μὲ τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον «*Ἐπιστολαὶ σκοτεινῶν τινων ἀνθρώπων*» — «πόνημα ἐξαιρέτου καὶ ἀπεριγράπτου εὐηθείας, λέγει ἱστορικός τις, δι' οὗ οἱ ἀγνοοῦντες τὰ τῶν μοναστηρίων ἐμυήθησαν τὰ ἐνδόμυχα μυστήρια τῶν ἐκ συστήματος ἀντιποιουμένων τὴν διάδοσιν τῶν φώτων, οἵτινες ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι διὰ τῆς διαδόσεως τοῦ σατυρικοῦ τούτου φυλλαδίου, κακῶς γεγραμμένου λατινιστί, τὸ ὁποῖον κερδοσκοπικῶς ἐπεκύρωσεν ὁ Πάπας ἐπὶ δεκα ἔτη, ἐπροστατεύοντο οἱ φίλοι των· πλὴν, παραχρῆμα ἡ ἀρκτῴα καὶ κεντρικὴ Εὐρώπη ἀπέῤῥιψε τὴν ἀρχαίαν των ὑπόληψιν καὶ κατέστησεν αὐτοὺς τὸ παίγνιον τῶν εὖ φρονούντων.» —

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς τυπογραφίας εἶχε δώσει εἰς τὴν διανοητικὴν πρόοδον ταχύτητα καὶ ἔκτασιν γνώσεων πρωτοφανῆ μέχρι τῆς ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἡ σύμπτωσις αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνακαλύψεως μὲ τὴν γενικὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἰδεῶν, περικοσμηθεῖσαν διὰ τῆς προσαγορεύσεως τῆς *ἀναγεννήσεως* εἶναι βεβαίως τὸ ἐκ προνοίας πλέον ἀξιοσημείωτον συμβὰν τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία χρεωστεῖ νὰ παραδώσῃ εἰς τὰς ἐπιγιγνομένας γενεάς. Ἡ τυπογραφία ὑπὸ ἰδιαιτέρας εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐχρησίμευσε κατ' ἀρχὰς οὐσιωδῶς εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλων τινῶν θρησκευτικῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν τοῖς πᾶσι δυσώνητα. Τὸ 1228 ἡ παπωσύνη ἀπηγόρευσε τὴν διάδοσιν τῶν ἁγίων Γραφῶν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν· ἀλλὰ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ προμηθευθῶσιν εἰς κατωτάτην τιμὴν τὴν πλήρη Διαθήκην καὶ μόλις ἔγειναν αἱ μεταρρυθμίσεις εἰς ὅλα τὰ ἀρκτῷα καὶ κεντρικὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη κατήντησε γελοία· αἱ ἐκδόσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν ἀκαταλογίστως καθ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ

ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ὅπου ὁ Λούθηρος ἐσπανείθισεν ὅλους τοὺς ἀκροατάς του εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς δεισιδαιμονίας συνάμα δὲ καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἁγίας Ἕδρας.

Τὰ πάντα ἦταν διατεθειμένα ὑπὲρ τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μεταβολῆς, ἥτις ἑτοιμάζετο πρὸ πολλοῦ. Ἦτο ἀνάγκη ἑνὸς καὶ μόνου ἐλαφροῦ σπινθῆρος ὅπως ἀνάψῃ τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης Εὐρώπης· καὶ ὁ Παντοδύναμος, μεταχειριζόμενος πάντοτε ἐλάχιστα μέσα πρὸς πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων σχεδίων του, προπαρεσκεύαζεν ἤδη τὸν ἄνθρωπον ὅστις ὤφειλε νὰ λάβῃ τὸ ἐνεργότερον μέρος εἰς τὴν διανοητικὴν ταύτην ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ σπινθὴρ, ἦταν αἱ καταχρήσεις τῆς παπωσύνης — καὶ ὁ λαβὼν τὸ ἐνεργότερον μέρος εἰς τὴν μεγάλην ταύτην μεταῤῥύθμισιν, ἦτο πτωχὸς καὶ ἄπλουν μοναχὸς, ὁ Μαρτῖνος Λούθηρος.

Τοιουτοτρόπως τὸ μέγιστον μέρος τῆς Εὐρώπης μετεῤῥυθμίσθη θρησκευτικῶς ἐνῷ ἀκόμη (!) ἡ Μεσημβρινὴ Εὐρώπη ἡ διαλάμπουσα ἐπὶ πολιτισμῷ — ἐκτὸς ὅλης τῆς Ἀνατολικῆς μερίδος, ὅπου διέκειτο ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἰσχυρὰ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ θρησκεία — ὑπόκειτο ὑπὸ τὴν ἁγίαν Ἕδραν.

ΣΙΜΥΡΙΩΝ ΠΛΑΚΗΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΣΛΑΒΩΝ.

(κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Ἔζη ἄλλοτε ἐν Σλαβωνίᾳ χήρα τις ἔχουσα κόρην ἐξόχου καλλονῆς. Ἡ χήρα αὕτη ἦτο σώφρων καὶ ταπεινὴ ἐνῷ ἡ κόρη της ὑψηλόφρων καὶ κενόδοξος. Πολλαὶ προτάσεις γάμου τῇ ἐγένοντο τὰς ὁποίας οὐ μόνον ἀπέῤῥιπτεν ἀλλ' ἐδείκνυεν εἰς τοὺς φιλαρέσκους μνηστῆράς της περιφρόνησιν καὶ ἀλαζονείαν. Νύκτα τινὰ, ἡ μήτηρ αὐτῆς μὴ δυναμένη νὰ κοιμηθῇ ἕνεκεν ἀγρυπνίας, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ κομβολόγιόν της καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης της, ἥτις τῇ ἐπροξένει τοσαύτην ἀνησυχίαν καὶ τόσας φροντίδας. Ἡ Ἰουλία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκοιμᾶτο πλησίον της καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐπαιάτο γλυκὺ μειδίαμα. «Τί ὄνειρον νὰ βλέπῃ τώρα; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μήτηρ· ὁποῖον χρυσοῦν ὄνειρον τὴν κάμνει νὰ φαίνεται τόσον ἀκτινοβόλος;» Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν προσευχήν της καὶ ἐπέρασε τὸ κομβολόγιόν της εἰς τὸ προσκεφάλαιον, βαθέως ἀπεκοιμήθη, τὴν δὲ πρωΐαν ἀμα ἐξεγερθεῖσα εἶπεν εἰς τὴν Ἰουλίαν·

— Ὁποῖον λαμπρὸν ὄνειρον εἶδες τὴν νύκτα ταύτην;

— Τρόντι λαμπρὸν, ἀπεκρίθη ἡ κόρη. Ὠνειρεύθην πλούσιόν τινα κύριον καθήμενον ἐπὶ χαλκοῦ ὀχήματος. Ὁ κύριος οὗτος μοὶ ἔθεσεν εἰς τὸν δάκτυλον χαλκοῦν δακτυλίδιον κεκοσμημένον μὲ ἀκτινοβολοῦντα πετράδια· ἀκολούθως ἐπορεύθημεν ἀμφότεροι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔνθα οἱ χωρικοὶ εἶχον προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς των μόνον εἰς τὴν Παρθένον καὶ εἰς ἐμέ.

— Ἀ! κόρη μου! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ κύπτουσα τὴν κεφαλήν, τί ἀνόητον ὄνειρον!

Ἡ Ἰουλία εἰς τοὺς λόγους τούτους ἤρχισε νὰ τραγῳδῇ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀγροτική τις ἄμαξα ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς χήρας καὶ χωρικός τις ἐπαρουσιάσθη ζητῶν εἰς γάμον τὴν ὑπεροπτικὴν κόρην. Μολονότι ἡ μήτηρ παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ νέου τούτου μνηστῆρος, ἡ Ἰουλία ὅμως τὸν ἀπέπεμψε λέγουσα· «καὶ ἂν ἤρχεσο ἐνταῦθα ἐπὶ χαλκοῦ ὀχήματος καὶ ἤθελες θέσει εἰς τὸν δάκτυλόν μου χαλκοῦν δακτυλίδιον χρυσῷ καὶ λίθοις κεκοσμημένον δὲν ἤθελον ποτὲ σὲ προτιμήσει διὰ σύζυγόν μου.»

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ νέος ἀπεμακρύνθη κατηφὴς καὶ σκυθρωπὸς, ἡ δὲ μήτηρ ἐπέπληξε τὴν κόρην της· πλὴν ἡ ἀλαζονεία τῆς Ἰουλίας δὲν ἐπεδέχετο οὐδεμίαν παρατήρησιν.

Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἡ πτωχὴ μήτηρ ἔλαβεν αὖθις τὸ κομβολόγιόν της καὶ ἐξεπλάγη βλέπουσα τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας φαιδρότερον τῆς προτεραίας.

— Τί ὠνειρεύθης τὴν νύκτα ταύτην; εἶπεν ἡ μήτηρ τῇ Ἰουλίᾳ.

— Ὠνειρεύθην ὅτι ἰσχυρός τις κύριος καθήμενος ἐπὶ ἀργυροῦ ἅρματος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ μοὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀργυροῦν διάδημα. Εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ δὲ βλέμματα ἁπάντων τῶν χωρικῶν ἐστρέφοντο μᾶλλον πρὸς ἐμὲ ἢ πρὸς τὴν Παρθένον.

— Ὦ! ἀτυχὴς κόρη! ὁποῖον ἀνοσιούργημα! Προσεύχου, προσεύχου διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃς εἰς πειρασμόν.

Ἡ Ἰουλία ὅμως ἐξῆλθεν ὅπως μὴ ἀκούσῃ τὰς ὀρθὰς παραινέσεις τῆς μητρός της.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐγενής τις νέος εἰσῆλθεν ἐπὶ λαμπροῦ ἅρματος εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλίας. Μολονότι τὸ προταθὲν τοῦτο συνοικέσιον ἐπροξένησε μεγίστην χαρὰν εἰς τὴν μητέρα, οὐχ ἧττον ὅμως ἡ Ἰουλία ἀντέτεινεν εἰς τὸν εὐγενῆ νέον τοὺς ἑξῆς λόγους: «Καὶ ἂν ἤρχεσο ἐνταῦθα ἐπὶ ἀργυροῦ ἅρματος καὶ ἤθελες θέσει ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀργυροῦν διάδημα, δὲν ἤθελον ποτὲ σοὶ προσφέρει τὴν χεῖρά μου.»

— Ὁποία ἀλαζονεία! ἀνέκραξεν ἡ τάλαινα μήτηρ. Ἡ ἀλαζονεία αὕτη ἄγει εἰς τὴν κόλασιν.

Ἡ Ἰουλία διὰ μόνην ἀπάντησιν ἔρριψε βλέμμα περιφρονητικὸν πρὸς τὴν μητέρα της.

Τὴν τρίτην νύκτα, ἡ μήτηρ ἀδιαλείπτως προσηύχετο καθημένη πλησίον τῆς Ἰουλίας ἥτις, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Τί ὠνειρεύθης; εἶπε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ μήτηρ τῇ Ἰουλίᾳ.

— Ἂν σοὶ τὸ ἔλεγον, θὰ μὲ ἐνόμιζες τρελήν.

— Πιθανόν, λέγε ἐν τούτοις.

— Ὠνειρεύθην χρυσῆν ἅμαξαν εἰσερχομένην εἰς τὴν αὐλήν μας, ἐξ ἧς κατέβη μεγαλοπρεπής τις κύριος ὅστις μοὶ ἐδώρησε χρυσῆν ἐσθῆτα, ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ ἅπαντες εἶχον προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς μόνον πρὸς ἐμέ.

Ἡ μήτηρ εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἔκλαυσε πικρῶς στρέφουσα ἐκ τῆς ἀπελπισίας τὰς χεῖράς της.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τρεῖς ἅμαξαι εἰσῆλθον ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης εἰς τὴν αὐλὴν τῆς χήρας, ἡ μὲν πρώτη χαλκίνη ἦτο ἐζευγμένη μὲ δύο μεγαλοπρεπεῖς ἵππους, ἡ δευτέρα ἀργυρᾶ μὲ τέσσαρας, ἡ δὲ τρίτη χρυσῆ μὲ ὀκτώ. Ἐκ τῶν δύο πρώτων κατέβησαν ἀκόλουθοί τινες φέροντες ἐρυθρὰν στολὴν καὶ πράσινα καλύμματα, ἐκ δὲ τῆς τρίτης ὡραῖός τις νέος φέρων χρυσῆν στολήν.

Ἡ Ἰουλία βλέπουσα αὐτὸν ἀνεγνώρισε τὸν εὐγενῆ νέον ὃν εἶχεν ὀνειρευθῆ εἰς τὸ τρίτον της ὄνειρον, καὶ πάραυτα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπως ἑτοιμάσῃ δέσμην ἐκ λευκῶν ἀνθέων. Ἀκολούθως ἐπέστρεψε διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν νυμφικὴν ἀνθοδέσμην, ὁ δὲ μνηστὴρ τῇ ἀνταπέδωκε χρυσοῦν δακτυλίδιον, διάδημα ἀργυροῦν καὶ χρυσῆν ἐσθῆτα. Ἀφοῦ οἱ μελλόνυμφοι ὡρκίσθησαν ἀμοιβαίαν πίστιν καὶ ἀκραιφνῆ ἔρωτα, ἡ μὲν Ἰουλία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ ἐνδυθῇ, ἡ δὲ μήτηρ ἠρώτησε τὸν μνηστῆρα πῶς διενοεῖτο νὰ διατηρήσῃ τὴν κόρην της.

— Μὲ χάλκινον, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἄρτον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Παράδοξον πρᾶγμα! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μήτηρ, προβλέπω ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο θὰ ἀποβῇ ὀλέθριον εἰς τὴν θυγατέρα μου.

Μόλις ἡ Ἰουλία ἐπέστρεψεν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ μνηστῆρός της καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς οὔτε κἂν νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν τῆς μητρός της, ἥτις τὴν παρετήρει μετ' ἀγωνίας καὶ ἐδέετο ὑπὲρ αὐτῆς.

Μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν τοῦ γάμου ἀνέβη ἐπὶ χρυσοῦ ὀχήματος καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν μητέρα της, ἥτις πάντοτε ἐδέετο διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἰουλίας. Ἀφοῦ ἐταξείδευσαν πολλὰς ἡμέρας, οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν εἰς τὴν εἴσοδον σπηλαίου τινὸς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ὑπερμεγέθων βράχων. Αἴφνης ἡ γῆ τρέμει, ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου ἀνοίγει καὶ κλείεται πάραυτα ὄπισθεν αὐτῆς. Ἡ Ἰουλία κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη, ἀλλ' ὁ σύζυγός της τὴν καθησύχασε λέγων: «Μὴ φοβοῦ, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανίδωμεν τὸ φῶς.» Τῷόντι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφάνη λεγεὼν νάνων οἵτινες ἐκράτουν δᾷδας ἀναμμένας καὶ ἐχαιρέτων τὸν κύριόν των. Διελθόντες τὴν κοιλάδα ταύτην οἱ νέοι σύζυγοι ἔφθασαν εἰς ἀπέραντα δάση κεκαλυμμένα ὑπὸ δένδρων. Πλὴν τὰ δάση ταῦτα ἅτινα ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πεύκη καὶ δρῦς ἦσαν ὅλα μολύβδινα, ἡ δὲ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐνεφύοντο ἦτο ὡσαύτως μολυβδίνη.

Ἐντεῦθεν οἱ νέοι σύζυγοι κατέβησαν εἰς λαμπρὰν πεδιάδα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας διέπρεπε χρυσοῦς πύργος κεκοσμημένος μὲ ἀκτινοβολοῦντα πετράδια. Ὁ νέος σύζυγος, ὅστις ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν μετάλλων, ὡδήγησε τὴν Ἰουλίαν εἰς τὸ κατάλαμπρον τοῦτο μέγαρον καὶ τῇ εἶπε: «Πᾶν ὅ,τι βλέπεις σοὶ ἀνήκει.» Ἡ Ἰουλία ἐθεώρει προσεκτικῶς τοὺς μοναναδικοὺς τούτους θησαυροὺς, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο κουρασμένη καὶ ἠσθάνετο πεῖναν, εἶδε μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι οἱ ὑπηρέται τοῦ πύργου ἡτοίμαζον τὸ γεῦμα· ἐκάθησε λοιπὸν εἰς τὴν τράπεζαν ἥτις πάραυτα ἐπληρώθη μὲ διάφορα φαγητὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν δυστυχῶς χάλκινα, ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ. Ὁ βασιλεὺς ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν, ἡ δὲ Ἰουλία τὸν παρετήρει μὲ λύπην καὶ τῷ ἐζήτησεν ἓν τεμάχιον ἄρτου.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν μετάλλων.

Ἔνευσε, καὶ πάραυτα ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν Ἰουλίαν χάλκινον ψωμίον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ κόψῃ, ἀκολούθως ἀργυροῦν, ἐπὶ τέλους χρυσοῦν.

Τότε ἐνόησε τὴν μωρὰν ἀλαζονείαν της, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τί ποιητέον; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο να σοὶ προσφέρωμεν, καὶ εἶναι περιττὸν νὰ παραπονῆσαι, σὺ ἡ ἰδία ἐπροτίμησες τὴν τύχην ἥτις τώρα σὲ καταθλίβει.

Ἡ ἀτυχὴς Ἰουλία κατεδικάσθη οὕτω νὰ μένῃ εἰς τὰ βάθη τῶν ὀρέων καὶ νὰ ὑποφέρῃ τὴν πεῖναν ἐν τῷ μέσῳ τῶν θησαυρῶν τῆς γῆς. Τρὶς μόνον τοῦ ἔτους τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἐξέρχεται τοῦ βασιλείου της ὅπου ἐπὶ ὁλόκληρον ἡμέραν ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπαιτοῦσα τὸν ἄρτον της.

Α. Κ.

Ο ΚΟΥΑΚΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ὁ τιμιώτατος ὅλων τῶν κουακέρων, ὁ Τωβίας Σαμψὼν, κατῴκει ἐν Λονδίνῳ χαριέστατον οἰκίσκον, τὸν ὁποῖον ὡράϊζον ἡ παρουσία τῆς κόρης του, μόλις δεκαεπταετοῦς. Ἡ Μαρία, θελκτικὴ ξανθὴ κυανόφθαλμος, ἦτο τόσον φρόνιμος ὅσον καὶ ὡραία. Ὅλοι οἱ νέοι γνώριμοι τοῦ πατρός της τὴν ἐπολιόρκουν μὲ τὰ σεβάσματά των· ὅλοι οἱ γείτονες ἐπεζήτουν τὰ βλέμματά της. Μάταιοι ἀγῶνες! ἡ Μαρία δὲν ἦτο ἐρωτότροπος· ἀντὶ νὰ χαίρῃ διὰ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν παρῆγον τὰ θέλγητρά της, ἠνωχλεῖτο σχεδὸν, εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν ὥστε δυσηρεστεῖτο κατὰ τῶν στεναζόντων δι' αὐτὴν, ἐξαιρέσει ἑνὸς μόνου, τοῦ Ἐδουάρδου Βερεσφόρδ, νέου καλλιτέχνου σχετισθέντος μετὰ τῆς οἰκογενείας της.

Συμβὰν ἁπλούστατον τοὺς ἐσχέτισεν· ἡ σύζυγος τοῦ κουακέρου, νέα ἀκόμη καὶ ὡραία, ἡρπάγη προώρως ἀπὸ τοῦ συζύγου της, - δὲ, θέλων νὰ διαιωνίσῃ φίλην εἰκόνα, προσεκάλεσε ζωγράφον παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην. Ἐκεῖ ὁ Ἐδουάρδος εἶδε τὴν ἀπαρηγόρητον νέαν κόρην· ἐκεῖ ἔρως σπουδαῖος ἐγεννήθη μεταξὺ τῶν δακρύων τῆς μὲν καὶ τῆς εὐσεβοῦς ἐργασίας τοῦ δέ. Καθ' ὅλον τὸ ἐπακολουθῆσαν ἔτος συνεσφίγχθη ἔτι μᾶλλον ὁ συμπαθητικὸς ἐκεῖνος δεσμὸς, καὶ ὁ νέος ἐδήλωσεν εἰς τὸν πατέρα τὸν πόθον του καὶ τὴν ἐλπίδα του.

Ὁ ἀγαθὸς Τωβίας οὐδένα λόγον εἶχε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν τῶν νέων. Ὁ Ἐδουάρδος, ἂν καὶ δὲν ἦτο πλούσιος, ἐκέρδιζεν ἐντίμως τὰ μέσα δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν συντήρησιν οἰκογενείας. Ὁ πατήρ του, ὁ κύριος Βερεσφόρδ, παλαιὸς ἔμπορος τοῦ Ἄστεος, εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ ἐμπορίου μετὰ περιουσίας πλέον ἢ δεκαπλασιασθείσης εἰς ὀλίγα ἔτη· ἦτο σπάνιον παράδειγμα τῆς ταχείας ἐπιτυχίας τῶν ἐπιχειρήσεων, τοσοῦτον μάλιστα ταχείας ὥστε ὀλίγοι ἄνθρωποι ἠδυνήθησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν πρόοδον. Ὁ Βερεσφόρδ, τοῦ ὁποίου ὁ χα-

ρακτὴρ ἦτο πολὺ ἀπότομος καὶ ἄγριος, ἔζη μόνος ἔν τινι προαστείῳ τοῦ Λονδίνου, καὶ χωρὶς νὰ φροντίζῃ τί ἔκαμνεν ὁ υἱός του, ἄφινεν εἰς αὐτὸν πλήρη ἐλευθερίαν. Ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλων ἐκείνων ἐγωϊστῶν οἵτινες δὲν ἐνοχλοῦσι κανένα διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶνται παρὰ τῶν ἄλλων· ἄνθρωποι τελείας συγκαταβατικότητος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ζητῇ τις τίποτε παρ' αὐτῶν.

Ἠδύνατο λοιπὸν ὁ Ἐδουάρδος νὰ ἐρᾶται ἀνερμοδίστως τῆς νέας κουακερίδος, πεπεισμένος ὅτι ὁ πατήρ του ποτὲ δὲν θὰ ἐφαντάζετο νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸ συνοικέσιόν του. Ἡ θέσις τοῦ ἐρωτευμένου ζεύγους ἦτο εὐδαιμονεστάτη, καὶ ὁ τίμιος Τωβίας, δὲν ἐπερίμενε πλέον, διὰ νὰ ὁρίσῃ τὴν ποθητὴν ἡμέραν, εἰμὴ τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερουμένων ἐνοικιάσεων τῶν κτημάτων του. Προώριζε τὸ ἀργύριον ἐκεῖνο διὰ τὰ ἔκτακτα ἔξοδα τῆς τελετῆς. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν μετέβη εἰς τὴν ἐξοχήν του, κειμένην μίλιά τινα ἔξω τοῦ Λονδίνου. Μίαν μόνην ἡμέραν ἔμεινεν ἐκεῖ· καὶ ἐνῷ ἐπανήρχετο τὸ ἑσπέρας βραδέως βαδίζοντος τοῦ ἵππου του, παρετήρησεν εἰς ἀπόστασίν τινα, ἱππέα φράττοντα τὴν ὁδόν. Ἐστάθη, ἀμφιβρέπων ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ· ἀλλὰ, κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ἱππεὺς εἶχε προχωρήσει πρὸς αὐτόν.

Ὁ κουάκερος δὲν εἶχε πλέον καιρὸν νὰ διαφύγῃ· ἔδειξε λοιπὸν γενναιότητα καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ. Πλησιάσας τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸν ἀνησύχει, εἶδεν ὅτι ἐπροσωπιδοφόρει· δυσάρεστος οἰωνὸς ἐπιβεβαιωθεὶς μετ' ὀλίγον. Ὁ ἄγνωστος ἔδειξε πιστόλιον, διεύθυνε τὸν σωλῆνα πρὸς τὸν ὁδοιπόρον καὶ ἐζήτησε τὸ βαλάντιόν του. Ὁ κουάκερος δὲν ἐστερεῖτο γενναιότητος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο χαρακτὴρ φιλησύχου, καὶ μὴ δυνάμενος, καθὸ ἄοπλος, νὰ ἀντισταθῇ εἰς ἔνοπλον, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του, μετὰ πλείστης ἀταραξίας, βαλάντιον περιέχον δώδεκα γινέας. Ὁ κλέπτης τὸ ἔδραξεν, ἐμέτρησε τὰ νομίσματα καὶ ἀφῆκε τὸν κουάκερον νὰ διέλθῃ· οὗτος δὲ, νομίζων ἑαυτὸν ἀπαλλαχθέντα, ἐκέντησε τὸν ἵππον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τρέξῃ· ἀλλ' ὁ λῃστὴς, ἰδὼν τὴν μικρὰν ἀντίστασιν τὴν ὁποίαν ἀντέταξε, καὶ γλυκανθεὶς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος νέου λαφύρου, μετεκάλεσε τὸν τίμιον Τωβίαν, ἐτοποθετήθη ἐκ δευτέρου διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, καὶ δείξας τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου του, τῷ ἔκραξε·

— Τὸ ὡρολόγιόν σας!

Ὁ κουάκερος ἐκπλαγεὶς, δὲν ἐταράχθη ἐν τούτοις· ἔλαβεν ἡσύχως τὸ ὡρολόγιόν του ἐκ τοῦ θυλακίου, εἶδε τὴν ὥραν, καὶ ἐνεχείρισε τὸ τιμαλφὲς ἐκεῖνο ἀντικείμενον εἰς τὸν κλέπτην λέγων αὐτῷ·

— Τώρα, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἰκόν μου· ἡ κόρη μου θὰ ἦναι ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

— Μίαν στιγμὴν! ἀπεκρίθη ὁ ἱππεὺς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνθαρρυνόμενος διὰ τὴν εὐπείθειαν ἐκείνην, ὁρκισθῆτε ὅτι καμμία ἄλλη ποσότης . . .

— Δὲν ὁρκίζομαι ποτὲ, ἀπήντησεν ὁ κουάκερος.

— Λοιπὸν, διαβεβαιώσατε ὅτι δὲν ἔχετε μεθ' ὑμῶν ἄλλα χρήματα καὶ, μὰ τὸν λόγον μου ὡς τίμιος κλέπτης καὶ ἀνίκανος νὰ προστρέξω εἰς τὴν βίαν κατ' ἀνθρώπου ἐνδίδοντος μετὰ τοσαύτης εὐπειθείας, θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας.

Ὁ Τωβίας ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ὅττις καὶ ἂν εἶναι, εἶπε σοβαρῶς, ἐμάντευσες ὅτι εἶμαι κουάκερος, καὶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ ἔστω καὶ ἂν κινδυνεύῃ ἡ ζωή μου. Σὲ λέγω λοιπὸν ὅτι ἔχω ἐδῶ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐφιππίου δύο χιλιάδας λίρας στερλίνας.

— Δύο χιλιάδας λίρας στερλίνας! ἀνέκραξεν ὁ κλέπτης τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν διὰ μέσου τοῦ προσωπείου του.

— Ἀλλ' ἐὰν ἦσαι καλὸς, ἐὰν ἦσαι φιλάνθρωπος, σὲ ἐξορκίζω νὰ μὲ ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ ἀργύριον. Θέλω νὰ ἀποκαταστήσω τὴν κόρην μου, καὶ ἡ ποσότης αὕτη μὲ ἀναγκαιοῖ· ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν θὰ ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου τοιαύτην ποσότητα. Τὸ ἀγαπητόν μου τέκνον ἀγαπᾶ τὸν μνηστῆρά του, καὶ θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ βραδύνω τὴν ἕνωσίν των· ἔχεις καρδίαν, ἠγάπησες ἴσως, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς τὴν κακὴν αὐτὴν πρᾶξιν.

— Τί μὲ μέλει διὰ τὴν κόρην σου καὶ τὸν ἐραστήν της, καὶ τὸν γάμον των; ὁ-

λιγώτερα λόγια, κουάκερε, καὶ περισσοτέραν ταχύτητα νὰ ἐκτελέσῃς τὰς διαταγάς μου! θέλω αὐτὰ τὰ χρήματα.

Ὁ Τωβίας, στενάζων, ἤγειρε τὸ ἐφίππιον, ἔλαβε σάκκον ἀρκετὰ βαρὺν, καὶ τὸν ἐνεχείρισε βραδέως εἰς τὸν προσωπιδοφόρον· ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ἐπανακάμψῃ τὴν πορείαν του.

— Στάσου ἀκόμη, φίλε κουάκερε, εἶπεν ὁ ἄλλος θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ· μόλις φθάσῃς εἰς τὴν πόλιν θὰ μεταβῇς νὰ μὲ καταγγείλῃς εἰς τὰς ἀρχάς· τοιαύτη εἶναι ἡ τακτική· δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε· ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβω ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα μου ὥστε νὰ μὴ μὲ φθάσουν οἱ κατάδικοί μου. Ἡ φορεσία μου εἶναι ἀρκετὰ αὐδάστη καὶ ἀρμόζουσα τοῖς εἶναι κουφαμένη· εἰ ἐκεῖνος ὁ ἵππος σου φαίνεται ἰσχυρὸς, ἐπειδὴ ὁ σκλαβος αὐτὸς δὲν τὸν ἐκάμνει. Πλήρωσε καὶ δός μοι τὸν ἵππον σου· ἐὰν θέλῃς, λάβε τὸν ἰδικόν μου.

Δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀντιστῇ τὴν ἀντίστασιν, μολονότι αἱ ἀπαιτήσεις ἐκείναι, πάντοτε αὐξάνουσαι, ἠδύναντο νὰ ἐρεθίσωσι καὶ τὸν ὑπομονητικώτερον χωρακτῆρα. Ὁ ἄγαθος Τωβίας ἐκατέβη τοῦ ἵππου καὶ ἔλαβεν [illegible] λιμάλογον τὸ ὁποῖον [illegible] λαγήν.

— Ἐὰν τὸ ἤξευρα, [illegible] καθ' ἑαυτόν, θὰ ἔφερα [illegible] τὸν ἀγρεῖον, καὶ [illegible] μὲ τοιοῦτον ἵππον.

Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ [illegible] δοφόρος, εὐχαριστήσας αὐτὸν [illegible], ἐκέντησε τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου καὶ ἔφυγεν ἄφαντος.

Πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδῖνον, ὁ λῃστευθεὶς ὁδοιπόρος ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ συμβάντος αὐτῷ δυστυχήματος καὶ περὶ τῆς θλίψεως ἥτις ἔμελλε νὰ καταλάβῃ τοὺς δυστυχεῖς νέους οἵτινες ἠγαπῶντο καὶ τῶν ὁποίων ἡ εὐτυχία ἔμελλε νὰ ἀναβλήθῃ, ἴσως νὰ καταστραφῇ! Ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν τῷ ἀφήρεσαν ἦτο ἀνεπιστρεπτεὶ χαθεῖσα δι' αὐτόν! Δὲν ὑπῆρχε μέσον οὔτε νὰ τὴν ἐπανεύρῃ οὔτε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν κλέπτην! Ἐν τούτοις, ὡσεὶ φωτισθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας τινὸς ἰδέας, ἐστάθη.

— Ναὶ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, αὐτὸ τὸ μέσον δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Ἐὰν αὐτὸς ὁ ἄθλιος [illegible] εἰς τὸ Λονδῖνον, θὰ κατα[illegible] νὰ τὸν ἴδω . . . Ὁ οὐρανὸς ἀναμφιβόλως ἠθέλησε νὰ τὸν καταστήσῃ [illegible].

Πλημμυρούμενος [illegible] ὑπὸ τῆς κρυφίας του ἐλπίδος, ὁ Τωβίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν [illegible] νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ [illegible] εἰς τὴν [illegible], ἀλλ' ἀναγκάσθη τὴν θυγατέρα του, [illegible] καὶ ἀποκοιμηθῇ ἔχων τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸ Θεόν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἔτως ἐσκέφθη νὰ βοηθήσῃ τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἀναζητήσεις. Διεταξε νὰ ἐξαγάγωσι τὴν φορεσίαν ἐκ τοῦ σταύλου ὅπου εἶχε [illegible] τὴν νύκτα, καὶ ἔβλεσε τὸν χαλινὸν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της, ἐλπίζων ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ὁδηγούμενον ἐκ τῆς ἕξεως, θὰ μετέβαινε φυσικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του. Ἔλαβε λοιπὸν τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὑπτίκον ἀκόμη, νὰ πλανᾶται ἐλεύθερον εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ ἠκολούθησεν. Ἀλλὰ τῷ ἀπέδωκε πλείστον ὅσον ἀναστατον παρ' ὅσον εἶχεν· ἐπὶ πολὺ περιεπλανήθη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κάπου [illegible], χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς [illegible], σταματῶν ἐνίοτε, ἔπειτα [illegible] τὴν πορείαν του κατὰ [illegible]. Ὁ Τωβίας ἀπηλπίσθη.

— [illegible], ἐπόθει, ποτὲ δὲν κατέφυγον εἰς τὸ Λονδῖνον. Τί τρέλλα [illegible], ἀντὶ νὰ [illegible] τὰς ἀρχὰς, [illegible] ἀκόμη, ἀνεπιστεύθην εἰς τὸ [illegible] αὐτοῦ τοῦ παλαιπώρου ζώου.

Αἱ σκέψεις του διεκόπησαν ὑπὸ τῶν κραυγῶν παιδίων τινῶν τὰ ὁποῖα ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῶσιν ὑπὸ τῆς φοράδος, τοσοῦτον ἠμέρου πρὸ ὀλίγου.

— Πιάσετέ την! πιάσετέ την! ἔκραζον πανταχόθεν.

— Μὴ τὴν σταματᾶτε! ἔκραζεν ὁ κουάκερος· πρὸς Θεοῦ, μὴ τὴν σταματᾶτε!

Καὶ ἀκολουθῶν ἐναγωνίως διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν πορείαν τοῦ ζώου, τὸ εἶδεν εἰσελθὸν ταχέως ὑπὸ τὴν ἡμιανοικτὴν θύρον οἰκίας τοῦ προαστείου.

— Ἐδῶ εἶναι! διελογίσθη ὁ κουάκερος ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Τῷ ὄντι, διερχόμενος πρὸ τῆς οἰκίας,

εἶδεν ἐν τῇ αὐλῇ ὑπηρέτην θωπεύοντα τὸ δυστυχὲς ζῶον καὶ ὁδηγοῦντα αὐτὸ εἰς τὸν σταῦλον.

Τότε ἠρώτησε τὸν πρῶτον ἐντυχόντα ποῖος ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγάρου ἐκείνου.

— Πῶς! τῷ ἀπεκρίθησαν, ποτὲ δὲν ἤλθετε εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν καὶ ἀγνοεῖτε ὅτι ἐδῶ κατοικεῖ ὁ πλούσιος ἔμπορος Ζὰμ Βερεσφόρδ;

Ὁ κουάκερος ἔμεινεν ἀπολιθωμένος.

— Ναί, ὁ Βερεσφόρδ, ἐπανέλαβεν ὁ γείτων νομίσας ὅτι δὲν τὸν ἤκουσαν καλῶς· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔκαμε περιουσίαν τόσον ταχέως.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας.

Δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Ὁ Βερεσφόρδ! ὁ πατὴρ τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ τοσοῦτον τιμώμενος καὶ ὑπολημπτόμενος· αὐτὸς κλέπτης μου!

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο παίγνιον ὀνείρου καὶ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐν τούτοις πολλὰ παραδείγματα τῷ ἐπῆλθον εἰς τὴν μνήμην ἀνθρώπων πολὺ ὑπολημπτομένων οἵτινες ἀπετέλουν μέρος εἰς συμμορίας κακοποιῶν. Ἔπειτα ἡ περιουσία ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ πηγὴ ἐφαίνετο ἀβεβαία, καὶ ὁ ἵππος ἐκεῖνος ὅστις ἐφαίνετο ἐπιστρέφων εἰς τὸν κύριόν του.

Ὁ Τωβίας ἀπεφάσισε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, ἄνευ βραδύτητος.

Εἰσῆλθε θαρραλέως εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην. Οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο ἀκόμη μολονότι ἦτο σχεδὸν μεσημβρία, νέον δεῖγμα ὅτι τὴν νύκτα θὰ ἐκουράσθη. Ὁ κουάκερος ἐπέμεινε νὰ εἰσαχθῇ, καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιον τοῦ Βερεσφόρδ.

Μόλις οὗτος εἶχεν ἐξυπνίσει, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρώτησε μετά τινος δυσαρεσκείας·

— Ποῖος εἶσθε, κύριε, τί μὲ θέλετε;

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐξήγειρε τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Τωβία καὶ τὸν ἔπεισεν ὁλοσχερῶς. Ἐπλησίασεν ἡσύχως μίαν ἕδραν καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης, ἔχων τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

— Μένετε κεκαλυμμένος; ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος ὅλος ἔκπληκτος.

— Εἶμαι κουάκερος, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ πολλῆς ἀταραξίας, καὶ ἠξεύρεις ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθειά μας.

Εἰς τὴν λέξιν κουάκερος, ὁ Βερεσφόρδ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἠτένισε τὸν ἐπισκέπτην. Τὸν ἀνεγνώρισε βεβαίως, διότι ὠχρίασε.

— Λοιπόν, ἠρώτησε ψελλίζων, ποῖον εἶναι . . . ἐὰν εὐαρεστῆσθε, τὸ . . . τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Σὲ ζητῶ συγνώμην διότι σὲ φαίνομαι τόσον βιαστικός, ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας, ἀλλὰ μεταξὺ φίλων δὲν παρατηροῦνται αὐτά, καὶ ἔρχομαι ἐλευθέρως νὰ σοῦ ζητήσω τὸ ὡρολόγιον τό ὁποῖον σοῦ ἐδάνεισα χθές.

— Τὸ . . . τὸ ὡρολόγιον;

— Τὸ ἔχω περὶ πολλοῦ· ἦτο τῆς δυστυχοῦς γυναικός μου· καὶ ὁ γυναικάδελφός μου ὁ ἀστυνόμος δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτὲ νὰ στερηθῶ ἔστω καὶ διὰ μίαν ἡμέραν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τό ὁποῖον μοῦ ἐνθυμίζει τὴν ἀδελφήν του.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀστυνόμου ἐφάνη προξενοῦν ἐντύπωσίν τινα ἐπὶ τοῦ Βερεσφόρδ.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπόκρισίν του, ὁ Τωβίας ἐξηκολούθησε·

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς πολὺ ἐὰν μοῦ ἐπιστρέψῃς ὡσαύτως τὰς δώδεκα γινέας τὰς ὁποίας σοῦ ἐδάνεισα συγχρόνως. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἔχῃς ἀνάγκην αὐτῶν, συγκατατίθεμαι νὰ σὲ τὰς ἀφήσω ἐπί τινα καιρὸν ἀκόμη, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νὰ μὲ δώσῃς ἀπόδειξιν.

Τὸ φλέγμα τοῦ κουακέρου τοσοῦτον κατεθορύβησε τὸν ἀρχαῖον ἔμπορον ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀρνηθῇ τὴν κατοχὴν τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων· ἀλλ' οὐχ ἧττον μὴ θέλων νὰ ὁμολογήσῃ, ἐδίσταζε νὰ ἀποκριθῇ, ὅταν ὁ Τωβίας προσέθηκε·

— Ἦλθα νὰ σὲ εἰδοποιήσω περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς κόρης μου Μαρίας. Εἶχα βάλλει κατὰ μέρος διακοσίας λίρας στερλίνας διὰ τὴν προῖκά της, ἀλλὰ χθὲς τὸ ἑσπέρας μὲ ἐλήστευσαν. Ὥστε σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃς εἰς τὸν υἱόν σου προῖκα τὴν ὁποίαν δὲν θὰ σοὶ ἐζήτουν ἐὰν δὲν μὲ συνέβαινεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα.

— Τὸν υἱόν μου!

— Ναί· δὲν ἠξεύρεις ὅτι ἀγαπᾶ τὴν Μαρίαν καὶ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ;

— Ὁ Ἐδουάρδος! ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος πηδῶν ἀπὸ τῆς κλίνης του.

— Ὁ Ἐδουάρδος Βερεσφόρδ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ κουάκερος ῥοφῶν ταμβάκον. Ἔλα, κάμε τίποτε δι' αὐτόν. Ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἐμάνθανε τί μὲ συνέβη αὐτὴν τὴν νύκτα. Ἐὰν δὲν τοῦ δώσης τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθην, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τῷ εἴπω πῶς τὴν ἔχασα.

Ὁ Βερεσφόρδ ἔδραμε πρὸς ἔπιπλόν τι, ἤνοιξε κιβώτιον μὲ τρία κλεῖθρα καὶ ἐνεχείρισεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸν Τωβίαν τὸ βαλάντιόν του, τὸ ὡρολόγιόν του καὶ τὸν σάκκον του μὲ τὰ χρήματα.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κουάκερος λαμβάνων αὐτά, βλέπω ὅτι εἶχα δίκαιον νὰ ἐλπίζω εἰς σέ.

— Ἐτελείωσαν αἱ αἰτήσεις σου; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος ἀποτόμως.

— Ὄχι· ἀπαιτῶ ἀκόμη κάτι τι ἀπὸ τὴν φιλίαν σου.

— Τί λοιπόν;

— Νὰ ἀποκληρώσῃς τὸν υἱόν σου,

— Πῶς;

— Νὰ τὸν ἀποκληρώσῃς· δὲν θέλω νὰ εἰποῦν ὅτι ἐκερδοσκόπησα ἐπὶ τῆς περιουσίας σου.

Τελειώσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ κουάκερος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Ὄχι, ἐψιθύρισεν ὅταν εὑρέθη μόνος, τὰ τέκνα δὲν εἶναι ὑπεύθυνα διὰ τὰ σφάλματα τῶν πατέρων των! Ἡ Μαρία θὰ νυμφευθῇ τὸν υἱόν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ νὰ ἐγγίσῃ τὸ κλαπὲν ἀργύριον! ποτέ!

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλήν·

— Ἔ! ἀκριβέ μου φίλε, ἔκραξε πρὸς τὸν Βερεσφόρδ ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ παράθυρον, σοῦ ἔφερα τὴν φοράδα σου· εἰπὲ νὰ μοῦ δώσουν τὸν ἵππον μου.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ κουάκερος ἱππεύσας ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἔχων εἰς τὸ ἐφίππιον τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα, τὸ ὡρολόγιόν του καὶ τὸ βαλάντιόν του ἐπέστρεφεν ἡσύχως εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Ἐπεσκέφθην τὸν πατέρα σου, εἶπεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του· καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μείνωμεν σύμφωνοι.

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Βερεσφόρδ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τωβία καὶ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος.

— Τίμιε κουάκερε, τῷ εἶπεν, οἱ τρόποι σου μὲ συνεκίνησαν μέχρι τοῦ βάθους ψυχῆς· ἠδύνασθε νὰ μὲ ἀτιμάσετε, νὰ ἀτιμάσετε ἐπίσης τὸν υἱόν μου, νὰ μὲ ἐξουδενίσετε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ νὰ προξενήσετε τὴν δυστυχίαν του ἀρνούμενος αὐτῷ τὴν θυγατέρα σας· ἐφέρθητε ὡς ἄνθρωπος ὀρθόφρων καὶ γενναῖος. Δὲν θέλω πλέον νὰ ἐρυθριῶ ἐνώπιόν σας. Λάβετε αὐτὰ τὰ ἔγγραφα. Χαίρετε· δὲν θὰ μὲ ἐπανίδετε πλέον.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κουάκερος, μείνας μόνος, ἤνοιξε τὰ ἔγγραφα· πρῶτον ἦσαν συναλλαγματικαί, μεγάλης ποσότητος, ἐπὶ τῶν πρώτων τραπεζιτῶν τοῦ Λονδίνου· ἔπειτα κατάλογος, ὅπου ἐσημειοῦντο πολλὰ ὀνόματα, καὶ πλαγίως ἑκάστου ὀνόματος ποσότης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μεγάλη. Ἐπιστολὴ ἦτο συνημμένη ἐν ᾗ ὁ κουάκερος ἀνέγνωσε τὰ ἀκόλουθα·

«Τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶναι τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἐληστεύθησαν. Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι. Λάβετε τὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς τραπεζίτας, ἔπειτα ἐνεργήσατε μόνος σας καὶ μυστικῶς τὴν ἀπόδοσιν ἑκάστης ποσότητος. Ὅσα μείνουν θὰ ἦτο νόμιμος περιουσία μου, καὶ ἡ κόρη σας θὰ δυνηθῇ ἡμέραν τινὰ νὰ δεχθῇ τὴν κληρονομίαν μου.»

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ Βερεσφόρδ ἐγκατέλειψε τὸ Λονδίνον, καὶ ὅλοι ἐβεβαίουν ὅτι ἀπῆλθε νὰ δαπανήσῃ τὰ εἰσοδήματά του εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τῆς Μαρίας, ὁ κουάκερος συνήθροισε τοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν πολλοὶ κατευχαριστημένοι διὰ τοὺς ὑποχρεωτικοὺς τρόπους τῶν κλεπτῶν τοῦ Λονδίνου οἵτινες, διὰ τοῦ Τωβία, ἀπέδωκαν αὐτοῖς τὸ ἀπολεσθὲν κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων.

Ε. Π.

ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ζεῦγος στρουθίων φέρει καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα εἰς τοὺς νεοσσούς του περίπου 4,300 τρωξαλίδας· εἷς μελισσοφάγος 300 καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Διάφορα πτηνὰ εἶναι οἱ ἀδειάλειπτοι φύλακες τῶν ποιμνίων.

Ὁ ἐρωδιὸς διὰ τοῦ ῥάμφους του κόπτει ὡς ψαλὶς τὸ δέρμα τοῦ βοὸς ὅπως ἐξάξῃ παράσιτον σκώληκα ὅστις ἀποῤῥοφᾷ τὸ αἷμα καὶ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ζώου.

Αἱ σεισοῦραι (βοσκοπουλαι) ὁ Ψὸρ καὶ ἄλλα πτηνὰ πλείστας παρέχουσιν ἐκδουλεύσεις εἰς τὰ κτήνη καὶ εἰς τὰ βοσκήματα.

Αἱ χελιδόνες καταστρέφουσι μυριάδας πτερωτῶν ἐντόμων, ὡς κώνωπας, σίλφη, μυίας καὶ ἄλλα πολυειδῆ ἔντομα δίπτερα, καὶ ἐπάργυρα ἔχοντα τὰ πτερὰ, ζῶντα δὲ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἡ καταδιώξις τῶν χελιδόνων.

Ὁ αἰγιφήλης καὶ ὁ κύψελος πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται περὶ τὸ λυκαυγὲς, καταδιώκουσι τὰς μηλολόνθας, τὰς μυῖας, τὰς ἀκρίδας τὰς φάλαινας καὶ πλῆθος ἄλλων τρωκτικῶν ζώων ἅτινα πετῶσι μόνον ἐν καιρῷ νυκτός.

Ὁ δρυοκολάπτης καταδιώκει τὰ ἔντομα τα ὁποῖα εἶναι κρυμμένα ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, καὶ ἅτινα ζῶσιν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἰκμάδος αὐτῶν.

Τὰ κολιβρία, οἱ μυιοτρόχιλοι, οἱ σακχαροφάγοι εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καθαρίζουσι τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων. Ὁ δὲ μεροψ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν σφηκῶν αἵτινες ἀνηλεῶς καταστρέφουν τας ὀπώρας καὶ τα ἄνθη.

Ἡ ἀκανθὶς ἥτις τέρπεται εἰς τὰς ἀκαλλιεργήτους γαιας καὶ ἥτις τρέφεται μὲ τὸν σπόρον τοῦ σκολύμου, ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰ καλλιεργημένα χωράφια.

Τὰ πτηνὰ τῶν κήπων ὡς ἡ ὑπολαΐς, ὁ σπίνος, ἡ χλωρὶς καθαρίζουσι τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα ἐκ τῶν ζωϋφίων δηλ. καμπῶν, κανθάρων καὶ ἄλλων ἐντόμων, ἡ φθορὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἀκαταλόγιστος.

Πολλὰ ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων πρὶν ἔτι μεταμορφωθῶσιν εἰς σκώληκας μένουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος νύμφαι δηλ. περιμένουσι τὴν ἄνοιξιν ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ὠοῦ των. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην ἐνεργῶς ἀναζητοῦνται ὑπὸ τῶν κοσσύφων, τῶν τροχίλων καὶ τῶν τρωγλοδυτῶν. Οἱ μὲν πρῶτοι ἀναστρέφουσι τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα καταστρώνουσι τὴν γῆν, οἱ δὲ δεύτεροι ἀναβαίνουσιν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους κλάδους, ἢ μυιοσοβοῦσιν ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Ἐνίοτε βλέπομεν εἰς τὰς ὑγρὰς πεδιάδας τοὺς κόρακας καὶ τοὺς πελαργοὺς σκαλίζοντας τὴν γῆν καὶ ἁρπάζοντας τὸν λευκὸν σκώληκα ὅστις, διὰ τρία συνεχῆ ἔτη πρὶν γίνῃ μηλολόνθη, φθείρει καὶ κατατρώγει τὰς ῥίζαν τῶν χόρτων.

(Ἐκ τοῦ Μισελὲ Ἰ oiseau)

Α. ΚΟΥΡΝΙΑΚΤΗΣ.

Η ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Καθ' ἣν ὥραν ἡ σκιὰ καὶ ἡ σιωπὴ πληροῦσι μόναι τὸ διάστημα, ὁ δὲ ὕπνος φεύγων τὴν στρωμνήν μου μὲ βυθίζει εἰς ὠκεανὸν σκότους, σοβαραὶ σκέψεις ἐπασχολοῦσι τὸν νοῦν μου ἐπὶ τῶν παρεκτροπῶν τοῦ βίου μου καὶ σαφέστεραι ἐμφαίνονται ἐν τῷ βάθει τοῦ σιωπηλοῦ καὶ ἀπεράντου τούτου σκότους.

Πλήρης φόβου διαλογιζόμενος περὶ τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος τοῦ δωρήσαντός μοι τὸν λόγον πρὸς ὁδηγίαν μου, τὴν δὲ ψυχὴν πρὸς λατρείαν αὐτοῦ, τῷ ἀπευθύνω τὴν ἐγκάρδιον δέησίν μου τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θόρυβος διακόπτει καὶ ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἀντικείμενον ὁρατὸν δύναται νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχήν μου.

Ὁ λογισμός μου ὑψοῦται τότε πρὸς τὸν Οὐρανὸν πρὶν ἡ γλῶσσά μου ἐκφωνήσῃ αὐτὸν μὲ ἀνθρωπίνους ἤχους ἱκανοὺς νὰ ταράξωσι τὴν ἐπίσημον ἡρεμίαν ἥτις μὲ περιστοιχίζει. Μόνη ἡ ψυχή μου λαλεῖ, ἀγνοῶ δὲ τὴν ὁδὸν ἣν ἀκολουθεῖ πρὶν φθάσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου. —Πέποιθα ὅμως ὅτι ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀγαθότης εἰσακούει τὴν δέησίν μου, ὁποῖοι καὶ ἂν ὦσιν ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος ἔνθα εὑρίσκομαι.

Μοὶ φαίνεται τότε ὅτι ἀκτὶς ἐλπίδος διαλάμπει ἀνὰ μέσον τῆς ζωηρᾶς μου μετανοίας, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνακουφίζει τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου, μὲ ὁρᾶ ἐν τῷ σκότει, καὶ ὅτι ἡ ἐπίκεια αὐτοῦ φωτίζει τὴν ζοφερὰν ἐγκατάλειψιν ἔνθα ἡ ἐπίγειος φύσις μὲ βυθίζει. Ναί, αἰσθάνομαι ὡς ἐκ τῆς γαλήνης εἰς ἣν εὑρίσκομαι, ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν διάπυρον εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή μου σιωπηλῶς ἐπιχέει εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Οὐρανίου Πατρός μου, τὴν εὐχὴν ταύτην τὴν ὁποίαν δὲν παρακολουθεῖ οὐδεμία ἀνθρωπίνη λέξις, καὶ ἥτις μένει οὕτω κεκαλυμμένη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός· ὁ δὲ ὕπνος ἱλαρώτερος καὶ ἀτάραχος ἐπέρχεται πάλιν ἐπὶ τῶν δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν μου.

Α. Κ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑ ***

Καὶ τὰς ὀφρῦς σου θελκτικῶς συσπῶσα ἐμειδίας,
Καὶ μ' ἔλεγες μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν καὶ πίστιν,
Μὲ τὴν φωνὴν τὴν ἔμπλεων χαρᾶς κ' εὐλικρινείας,
«Δὲν εἶμ' ὡραία! πλὴν ψυχὴν μοὶ ἔδωκαν ἀρίστην...»
Δὲν εἶ' ὡραία, ἔλεγες, καὶ ὥσουν ἐξαισία!
Τὸ βλέμμα σου ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεώρει,
Πόσον ἀβρῶς τὸ στόμα σου τὸ νέον ἐμειδίᾳ,
Ὡραίαν νὰ σ' ἀποκαλοῦν θὰ ἐσυγχώρει, κόρη...
Ὦ πίστευσα· δὲν ἀπατᾷ τὸ φιλικόν μου στόμα,
Καὶ βλέπει διαυγέστερον τῶν ποιητῶν τὸ ὄμμα!

Τὸ μῦρον εἶν' ἡ καλλονὴ κ' ἡ χάρις τῶν ἀνθέων·
Δὲν μὲ ἀρέσκ' ἡ ἄοσμος καμέλια, ὦ νέα.
Ἄνευ καρδίας, τίποτε δὲν λέγεται ὡραῖον,
Κ' εἶν' ἀνωτέρα πάντοτε τῆς ὄψεως ἡ ἰδέα.
Ὦ, πῶς μὲ θέλγει ἡ ἀγνὴ καὶ συμπαθὴς μορφή σου!
Πεθῶ τὸ ἴον τὸ σεμνὸν, τὸ κεκρυμμένον ἴον,
Τὴν ὑπερήφανον ὀσμὴν δὲν θέλω τοῦ ναρκίσσου,
Δὲν βλέπω τὴν ἐπιγραφὴν, λαμβάνω τὸ βιβλίον...
Ὦ νέα κόρη· ἀγαπῶ πᾶν ὅ,τι σ' ὁμοιάζει,
Κ' ἐγγὺς σου ἡ περίλυπος ψυχή μου δὲν στενάζει!

Χθὲς ἔβλεπον ἀγέρωχον νεάνιδα, ὦ φίλη·
Ἦτο ὡραία, ἄγαλμα Φειδίου μο. ἐφάνη...
Τῆς εἶπον λόγους συμπαθεῖς... Πλὴν ἤνοιξε τὰ χείλη,
Καὶ κατεστάθη δυσειδὴς καὶ διελύθ' ἡ πλάνη...
Καὶ στρέφων τὸ ἀπατηθὲν εἰς ἄλλο μέρος βλέμμα,
Κόρην ἐζήτησα ἀγνὴν μὲ τὸ σεμνόν σου σχῆμα,
Ὡς ἀδελφὴ νὰ μειδιᾷ πλησίον μου ἡρέμα,
Κ' ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἀγάλματος ἐμάκρυνα τὸ βῆμα.
Ποῦ ἦσο τότε, διατί δὲν ἔμενες ἐμπρός μου;
Ἐζήτει τὴν γλυκεῖάν σου μορφὴν ὁ ὀφθαλμός μου.

Καὶ διατί ἐρείπιον πρὶν ἔτι καταντήσω,
Πρὶν ἡ ψυχή μου νυκτωθῇ εἰς τὴν ἀπελπισίαν,
Εἰς τοῦς ἐρήμους χτένους μου νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσω;
Πῶς ὠχρὸν φίλτατόν μου θλίβει τὴν καρδίαν
Καὶ πλήττουσι τὰ φύλλα μου . . . Ἀς πίπτουν δὲν μὲ μέλει,
Θὰ καταπέσῃ μὲ αὐτὰ καὶ ὁ κορμὸς ἄκαμα!
Ὦ, τοῦ ὅτ' ἐν δ' ἐμὲ αὐγὴ εἶν' ἡ ἀνατέλλη,
Ὅταν εἰς [illegible] πάτμα [illegible] χῶμα,
Ὁλοῦ μὲ [illegible] ἐνθυμήσου,
Κ' ἔνδακρυν αἱ συμπάθειαι ἀς χύσουν ὀφθαλμοί σου!

Σεπτέμβριος 1868.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΓΑΛΚΟΣ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. ΥΤ).

Ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν οἱ θλιβεροὶ διαλογισμοί της τὴν ἐμπόδισαν νὰ κοιμηθῇ, κοιμήθη ὁμοίως ὑπὸ ἐπισκέψεώς τινος. Τὸ αὐτὸ ἄτομον τῇ ἐπεφάνη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης της, ἐκφέρον στόνους καὶ προσκαλοῦν αὐτὴν νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἐπλάνα ἡ φαντασία της. Μόλις μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ φαντάσματος ἐνόμισεν ὅτι ὡμοίαζε μὲ τὸν γέροντα Μαρτῖνον. Ἐπέπληξε τότε πικρῶς ἑαυτὴν διότι δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἄφωνον πρόσκλησίν του· ἴσως θὰ ἠλευθεροῦτο.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν της, ἡ τροφός, τῆς ὁποίας ὁ ὕπνος ἦτο συνήθως τοσοῦτον ἐλαφρὸς ὥστε ἤρκει πνοὴ νὰ τὸν ταράξῃ, δὲν ἐκινήθη. Ἠθελέ τις ὑποθέσει ὅτι γόητρόν τι ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὅπερ ἐφώτιζε μέρος τοῦ παλαιοῦ δωματίου, ἡ ὀρφανὴ εἶδε λάμπον τι κατὰ γῆς, παρὰ τοὺς πόδας στήλης ἐκ προσκεφαλαίων ὅπου ἀνεπαύετο ἡ ἄπιστος τροφός της. Ἀνεγνώρισε τὸ μακρὸν καὶ αἰχμηρὸν ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον ἡ Ζάρα ἔφερε συνήθως, ὡς αἱ πλεῖσται τῶν συμπατριωτῶν της. Ἀμέσως λοιπὸν κατέβη τῆς κλίνης της, καὶ ἔδραξεν αὐτό.

Ἡ ὀρφανὴ μόλις ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν της τὸ ὅπλον ἐκεῖνο καὶ τρομερὰ ἀταραξία, ἡσυχία ὁμοία θανάτου ἐκυρίευσεν αὐτήν. Ἠσθάνθη ὅτι ἦτο κυρία ἑαυτῆς καὶ τῆς τύχης της. Δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐχθρῶν της καὶ δὲν θὰ

τὴν ἠνάγκαζον οὗτοι νὰ παραβῇ τὴν δοθεῖσαν πίστιν· καὶ αὐτὴ ἡ ἐνθύμησις τοῦ Μίραν-Ἄφαξ δὲν ἦτο πλέον τοσοῦτον τρομερά.

Περιτυλίξασα προσεκτικῶς τὸ ὄργανον μὲ τὸ μανδήλιόν της, τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸν κόλπον της, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ διαπεράσῃ μᾶλλον δι' αὐτοῦ τὴν καρδίαν της ἢ νὰ παραδοθῇ ποτε εἰς ἄλλον παρὰ τὸν Ἐρρῖκον Ἄσθωνα.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως εἶχον θλιβερῶς μεταβληθῆ. Ὁ Ματθαῖος Ἄσθων ἐκαλλιέργει ἀκόμη τοὺς ἀγρούς του· τὸν εὐνόει μὲν πάντοτε ἡ τύχη, ἀλλ' ἡ καρδία του ἦτο τεθλιμμένη. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἦσαν εἰς τὸ ἑξῆς ἄσκοποι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γυναῖκά του, εἶχε περισσότερον μεταβληθῆ ἢ ὁ σύζυγός της. Ὁ χαρακτήρ της ἐγένετο θυμώδης καὶ δυσπρόσιτος. Τὸ γαλακτοποιεῖόν της, ἄλλοτε πρωτότυπον ὅλων τῶν περιξ ἐπαύλεων, εἶχε παραμελληθῆ· τὸ βούτυρόν της δὲν κατεῖχε πλέον τὴν πρώτην τάξιν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

— Πρὸς τί νὰ ἐργαζώμεθα, ἔλεγεν, ἀφοῦ ἤμεθα τόσον πλησίον τοῦ τάφου; Ποτὲ τὰ βήματα τοῦ Ἐρρὶ δὲν θὰ ἔλθωσι νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶσιν.

Αἱ λέξεις αὗται ἀπευθύνοντο συνήθως πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις περιωρίζετο νὰ καπνίζῃ ὀλίγον τι θορυβωδέστερον.

Τὴν πρωΐαν τὴν ἐπακολουθήσασαν τὴν ταραχώδη σκηνὴν τῆς ὁποίας μάρτυς ὑπῆρξε τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου, οἱ γηραιοὶ σύζυγοι ἐκάθηντο εἰς τὴν μικρὰν αὐθουσάν των, προγευματίζοντες, ὅταν εἷς τῶν ὑπηρετῶν εἰσῆλθε λέγων ὅτι ὁ σκευοφύλαξ τῆς ἐνορίας ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Κ. Ματθαῖόν.

— Ὁ σκευοφύλαξ! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του μετὰ δυσαρεσκείας· καὶ τί τὸν θέλει; Δὲν ἔχομεν κανένα νεκρὸν εἰς τὴν οἰκίαν! διώξατέ τον!

Ὁ σύζυγός της εἶχεν ἄλλην γνώμην, καὶ διέταξε νὰ εἰσαγάγωσι τὸν παράδοξον γέροντα. Εἶχε διεγερθῆ ἡ περιέργειά του. Ἦτο παράδοξον νὰ κάμνῃ ἐπισκέψεις ὁ Κετλεβορούγ· σπανίως τὸν συνήντων ἐκτὸς τοῦ κοιμητηρίου· πανταχοῦ ἀλλοῦ ἐφαίνετο στενοχωρούμενος. Πολὺ καλλίτερον ἐγνώριζε τοὺς ἐπιταφίους λίθους παρὰ τοὺς γείτονάς του, καὶ βεβαίως ἐπροτίμα τοὺς λίθους ἀπὸ τοὺς γείτονας.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἰσχνοῦ νεκροθάπτου εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ μίστρες Ἄσθωνος εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν ἀσχημότερον πρόσωπον.

— Ἦλθα νὰ σᾶς ἰδῶ, ἀγρονόμε, εἶπεν, ἐπειδὴ δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτόν μου.

— Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν ἰατρόν; ἀπεκρίθη ἡ κυρία.

— Δὲν τὸν ἐνοήσατε, εἶπεν ὁ σύζυγός της. Θὰ τῷ συνέβη τι τὸ ὁποῖον τὸν ἀνησυχεῖ.

— Εἶναι τόσον τρομαγμένος, ἐσκέφθη ἡ γραῖα, ὡς ἐὰν εἶδε φάντασμα. Καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἦναι συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα.

Ἂς μάθωσιν οἱ ἀναγνῶσταί μας ὅτι κατῴκει εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ κοιμητηρίου.

— Τί συνέβη, κύριε σκευοφύλαξ; ἠρώτησεν ὁ ἀγρονόμος· ἔχει σχέσιν μὲ τὸν δυστυχῆ γέρο Μαρτῖνον;

Ὁ Κετλεβορούγ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐπιβεβαιωτικῶς.

— Ὁμιλήσατε, ἄνθρωπε!

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Διατί;

Ὁ Κετλεβορούγ ἐδακτυλοδείκτησε τὴν ἀγρονόμον.

— Ποτὲ δὲν ὁμιλῶ ἐμπρὸς εἰς γυναῖκας, εἶπεν.

Ὁ ἀγρονόμος ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ προσεκάλεσε τὸν σκευοφύλακα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν μικρὸν κῆπον ὅστις ἐκόσμει τὰ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἅμα ἔφθασαν ὑπὸ μωρέαν εἰς τὰς ῥίζας τῆς ὁποίας ἦσαν παρατεταγμέναι κυψέλαι μελισσῶν, ὁ Κετλεβορούγ ἐστάθη.

— Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἀπέθανεν, εἶπεν, ὁ ἐφημέριος εἶναι ἀπὼν, ὁ κὺρ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Ζόε Βέαν ὑπῆγον ὁ Θεὸς ἠξεύρει ποῦ· εἰς ὑμᾶς λοιπὸν, ὡς τὸν φρονιμώτερον τῆς ἐνορίας, ἔρχομαι νὰ εἰπῶ ὅτι ὑπάρχουν ξένοι εἰς τὸ φρούριον.

— Καλὲ δά! ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος Ἄσθων.

— Ὁ γέρων Μαρτῖνος τοὺς εἶδε.

— Καὶ πῶς εἰσῆλθε;

— Αὐτὸ δὲν τὸν δυσκολεύει. Πολλάκις ἀπουσίασεν, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησα διότι ἤξευρα ποῦ ἦτο. Ἐπέστεψεν αὐτὴν

τὴν πρωΐαν μετὰ ἀπουσίαν μακροτέραν τῆς συνήθους· καὶ ἔκτοτε ὁμιλεῖ μόνον περὶ τῆς μὶς Ἔλλεν καὶ μιᾶς γυναικὸς μαύρης! Πιστεύσατέ με, ἀγρονόμε· δὲν ἀπατῶμαι· συμβαίνουν πράγματα παράνομα εἰς τὸ φρούριον!

— Θὰ προσέξωμεν, εἶπεν ὁ θεῖος τοῦ ἥρωός μας, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον. Ἐὰν ἡ μὶς Ἔλλεν εἶναι εἰς τὴν μονὴν, θὰ εἰπῇ ὅτι ἐνεργεῖται ἄτιμόν τι... Θὰ προσέξωμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ὁ κονικλοτρόφος ἀφιέρωσε τὸ πλεῖον μέρος τῆς νυκτὸς ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πολυμηχάνου πράκτορος τοῦ Μίραν-Ἄφαξ εἰς τὸ νὰ ῥινίζῃ τὸ ἔμβολον τοῦ κλειθρου. Ὅταν ἐφάνη ἡ ἡμέρα, ἐξετέλεσεν ἤδη τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου.

Μολονότι δὲν ὑπῆρχε μέγας κίνδυνος νὰ ἀνακαλυφθῇ (δὲν ἠδύναντο νὰ ἰδῶσι κανὲν ἴχνος τῆς ἀποπείρας ὅταν ἡ θύρα ἠνεῴχθη), ὁ φυλακισμένος ἐνόμισε φρόνιμον νὰ μείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κελλίον του, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἦτο κακοδιάθετος, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπονοίας.

Μόλις πρό τινων στιγμῶν εἶχεν ἐξημερώσει, ὅταν ἐφάνη ὁ δεσμοφύλαξ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πράκτορος τοῦ Μίραν-Ἄφαξ. Ὁ Βὶλλ ὑπεδέχθη μετὰ προθυμίας τὸν ὑποτιθέμενον τοῦτον συγγενῆ, καὶ τὸ ἀνόσιον παίγνιον τῆς προσευχῆς ἐπανελήφθη ὡς τὴν προτεραίαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας.

— Πῶς ἐπετύχατε; ἠρώτησεν ὁ Κ. Δαβὶδ χαμηλοφώνως.

— Ἐξαίρετα· τὸ ἔμβολον ἐρινίσθη κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Πρέπει νὰ ῥινισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου αὔριον τὸ ἑσπέρας, ἐπειδὴ ὑπεσχέθην εἰς τὸν φίλον σας νὰ ἦσθε ἐλεύθερος μεθαύριον.

— Θὰ λάβω ἀνάγκην ἐλαίου.

Ὁ προνοητικὸς Δαβὶδ τῷ ἔδωκε φιαλίδιον περιέχον τέσσαρας οὐγγίας.

— Ἀναγνώσατε τὸ περικαλύπτον χαρτίον, εἶπεν, ἐνῷ ὁ κονικλοτρόφος τὸ ἔκρυπτεν εἰς τὸν κόλπον του· θὰ εὕρετε τὰς ὁδηγίας σας· πρέπει νὰ τὰς ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα, καὶ ἐνθυμηθῆτε ὅτι δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἀφήσετε τὸ κελλίον σας πρὶν ὁ διοικητὴς κάμῃ τὴν περιπολίαν του, ἡ ὁποία γίνεται τακτικῶς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν.

— Ἐννοῶ.

— Πόσος καιρὸς νομίζετε ὅτι σᾶς χρειάζεται διὰ νὰ ῥινίσετε τὰ σίδηρα τοῦ παραθύρου;

— Μία ὥρα τοὐλάχιστον.

Μετά τινας στιγμὰς σκέψεως, ὁ ἀξιοσέβαστος Κ. Δαβὶδ τῷ εἶπεν ὅτι, ἅμα τὸ ὡρολόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας σημάνῃ μίαν, θὰ ῥιφθῇ ἐκ τῶν ἔξω φίλων ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἀγαθὶς ἐκ σπάγου· ὅτι διὰ μέσου τούτου ὁ φυλακισμένος ἔπρεπε νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν σχοινίον μὲ κόμβους, καὶ ὅτι, τούτου γενομένου, τὸ λοιπὸν τοῦ ἔργου ἦτο εὔκολον.

Ἐνῷ ὁ γέρων ἀπηλπισμένος, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὸν ὑποτιθέμενον υἱόν του, διέσχιζε τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος, συνήντησε τὸν Μὶκ τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρχισαν νὰ ἀστράπτωσιν ἀπὸ νοημοσύνην. Ἦτο ὅμως ἀρκετὰ πονηρὸς διὰ νὰ μὴ κάμῃ καμμίαν ἐρώτησιν μέχρις ὅτου τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας του ἐξέλθῃ τῆς Νευγάτης.

Ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας καπνίζων τὴν πίπαν του εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ θυρωροῦ, ἠρώτησε τὸν αὐτὸν δεσμοφύλακα ποῖος ἦτο ὁ γέρων ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συνώδευσε.

— Ὁ πατὴρ ἑνὸς φυλακισμένου, ἀπεκρίθη ὁ δεσμοφύλαξ ἀμερίμνως.

— Τοῦ Σίδελερ; προσέθηκεν ὁ Μὶκ.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

— Ἦλθε συχνάκις νὰ τὸν ἰδῇ;

— Δίς· χθὲς καὶ σήμερον.

— Βεβαίως ἐμείνατε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἰς τὸ κελλίον, συμφώνως μὲ τὸν κανονισμόν;

— Βεβαίως.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἤξευρε καλῶς ὅτι ἐψεύδετο, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ.

— Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούατε πῶς ἐδίδασκε, εἶπε.

— Τὸν ἀκούσατε σεῖς;

— Καὶ πῶς ἀλλέως θὰ τὸ ἤξευρα ἐὰν δὲν τὸν ἤκουα;

Ἤρκουν ταῦτα. Ὁ Μὶκ δὲν ἀπέτεινεν ἄλλην ἐρώτησιν. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Δαβὶδ μὲ ὅλην τὴν μεταμόρφωσίν του,

ἐπειδὴ πολλὰς ὑποθέσεις εἶχον διεξαγάγει ὁμοῦ. Ἤξευρεν ὅτι ἡ μετὰ τοῦ κονικλοτρόφου συγγένεια ἦτο προσποίησις, καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύσῃ τὸ αἴτιον τῶν ἐπισκέψεών του.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶπα ὅτι ὁ ἀνόητος θὰ κρεμασθῇ. Πρέπει νὰ προσέχω νὰ μὴ δραπετεύσῃ! εὐτυχῶς δύναμαι. Αὐτὸς νὰ δραπετεύσῃ! ἂς νὰ μή! Θὰ τὸν μαθω ἐγὼ τί θὰ εἰπῇ νὰ μὲ ὑβρίζῃ κανείς.

Ὑπῆρχε καὶ ἄλλος λόγος· ἡ δραπέτευσις τοῦ Σίδελερ θὰ ἐπέφερεν ἀπώλειαν δέκα γινεῶν εἰς τὸν φίλον του, τὸν δήμιον. Καὶ πολὺ ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀξιαγαπήτου Μάτ Κόλς.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ κονικλοτρόφος ἐνησχολήθη, ὡς τὴν προτεραίαν, εἰς τὸ νὰ ῥινίσῃ τὸ κλεῖθρον τῆς θύρας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὁ διοικητὴς τῆς Νευγάτης ἔκαμε τὴν συνήθη περιπολίαν του, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἥσυχα ἐν τῇ εἰρκτῇ, ὅταν ὁ Βίλλ Σιδελερ, ὅστις εἶχε τελειώσει τὸ ῥίνισμα τοῦ κλείθρου, ὡλίσθησε γυμνόπους κατὰ μῆκος τοῦ διαδρόμου, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο στερεῶς μεμοχλευμένη.

Μετὰ πολλὰς ματαίας προσπαθείας, ὁ ληστὴς κατώρθωσε νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς ὀπῆς ἐξ ἧς ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ διέλθῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν αὐλήν.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ἡ σκωρία, εἶχεν ἤδη καταφάγει τὰς σιδηρὰς ῥάβδους, καὶ ὀλίγον μόνον χρόνον ἐδαπάνησε διὰ νὰ τὰς ῥινίσῃ.

Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς θύρας ἵστατο ἄνθρωπός τις μὲ τὸ οὖς προσκεκολλημένον εἰς τὸ κλεῖθρον, ἀκούων ἀπλήστως τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Προσβάλλοντες τὰς σιδηρᾶς ῥάβδους ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του οἱ ὀξεῖς ὀδόντες τῆς ῥίνης παρῆγον εἶδός τι ὑποκώφου συρίγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀκροώμενος ἀπεκρίνετο διὰ κλωγμοῦ ἐπίσης ὑποκώφου.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἦτο ἄλλος εἰμὴ ὁ Μὶκ ἀγρυπνῶν ὡς ἰχνηλάτης κύων;

— Ῥίνιζε, ῥίνιζε! ἐψιθύριζε· δὲν θὰ μὲ διαφύγῃς!... Θὰ ἦναι περίεργον νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς εἰς τὰ μάτια ὅταν μάθῃ ποῖος εἶμαι! Ἀλλὰ δὲν θέλω ἀκόμη νὰ τὸν συλλάβω... Εἰς τὴν στιγμὴν τῆς δραπετεύσεως, ὅταν ἡ καρδία του κτυπήσῃ ἀπὸ ἐλπίδα, τότε εἶμαι παρών.

Ὑπῆρχε διαβολικὴ λεπτότης εἰς τὸν συλλογισμὸν τοῦ γέροντος. Ἡ μεμονωμένη ὕπαρξις του ἀνέπτυξε τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τὸ φιλοσοφικώτερον καὶ τῷ παρέσχεν αἰσθήματα ποιητικά.

Ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του πιστόλιον διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν τὸ ἔνασμα ἦτο ἐν καλῇ καταστάσει, ὁ Μὶκ ἐμακρύνθη ἀψοφητί, διέσχισε τὴν αὐλὴν καὶ ἦλθεν εἰς γωνίαν τινὰ σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ τοίχου τῆς φυλακῆς. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τόσον τὸ ἔδαφος ὥστε οὔτε μῦς δὲν ἠδύνατο νὰ διαβῇ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ, ἐνῷ ἡ πυκνὴ σκιὰ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον ἵστατο τὸν ἐπροφύλαττεν ἀπὸ πάντα ὀφθαλμόν.

Ἐνῷ ἦτο συμμαζευμένος εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην, ὡς τίγρις περιμένουσα τὴν στιγμὴν νὰ ὁρμήσῃ, τὸ ὡρολόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας ἐσήμανε τρία τέταρτα μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ κονικλοτρόφος διέσχιζε τὴν αὐλὴν διευθυνόμενος πρὸς τὸν τοῖχον. Εἶχε κρεμάσει τὰ σανδάλια εἰς τὸν λαιμὸν δι' ἑνὸς μανδηλίου συνεστραμμένου ἐν εἴδει σχοινίου.

— Ἀπορῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μὶκ, πῶς σκοπεύει νὰ ἀναβῇ τὸν τοῖχον. Ὁ ἀνόητος φαντάζεται ἀρά γε ὅτι εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ ἀπ' ἐπάνω; Τί κάμνει τώρα;... Ἐὰν προσεύχεται εἶναι πολὺ γρήγορα!

Ὁ ληστὴς εἶχε κάμψει τὸ γόνυ διὰ νὰ φορέσῃ τὰ σανδάλιά του. Ἐκ τούτου ἡ παρεξήγησις τοῦ κεκρυμμένου μάρτυρος τῶν πράξεών του.

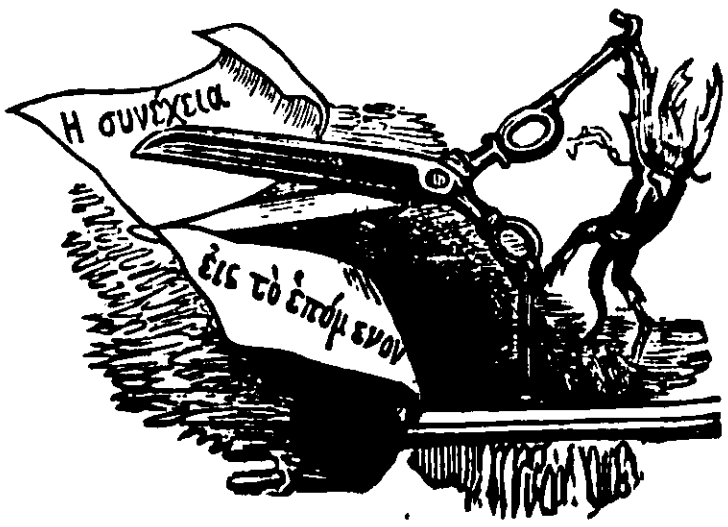

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν, διατρέχον τὸ τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος, σκοπὸν ἔχει νὰ διδάσκῃ τέρπον. Δι' ἄρθρων ποικίλων, ἱστορικῶν, φυσικῶν, βιογραφικῶν κτλ. μεμιγμένων μετὰ διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων ἀναπαυόντων τρόπον τινὰ τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τὰ σπουδαῖα ἀναγνώσματα, προσπαθεῖ νὰ διαδώσῃ γνώσεις ποικίλας καὶ ὠφελίμους εἰς πάντα Ἕλληνα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πτωχότερον ἕνεκα τοῦ εὐώνου τῆς τιμῆς.

Ἐκ διαλειμμάτων κοσμεῖται δι' εἰκόνων ὡραίων ἐπεξηγουσῶν τὰ διάφορα ἄρθρα.

Ἡ «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη», ἐκδίδεται κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς φυλλάδιον ἐκ 16 μεγάλων σελίδων.

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς μετὰ τοῦ ἀναποσπάστου παραρτήματος (ἐπίσης ἐκ 16 σελίδων, μικροτέρου σχήματος, συγκειμένου) εἶναι δραχμαὶ μὲν δέκα διὰ τὸ ἐσωτερικὸν, φράγκα δὲ δεκαὲξ διὰ τὴν Τουρκίαν καὶ Αἴγυπτον.

Εἰς τοὺς ἤδη ἐγγραφομένους συνδρομητὰς καὶ προκαταβάλλοντας τὴν συνδρομήν των δίδονται ΔΩΡΕΑΝ οἱ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐκδοθέντες 19 ἀριθμοὶ τοῦ παραρτήματος «Ὁ Υἱὸς τοῦ Διαβόλου» ὑπὸ Παύλου Φεβάλ.

Αἰτήσεις μὴ συνοδευόμεναι μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Α. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.